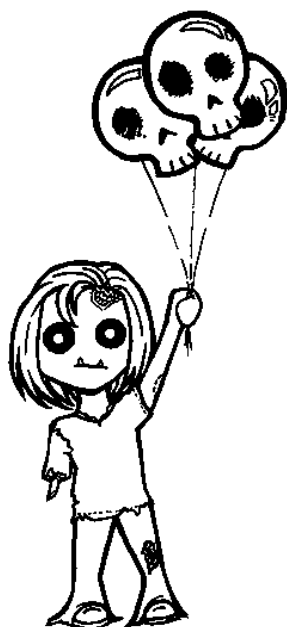

הל א ויטאלי

סיפור חמישי מסדרת 'אימה בדאשן מערב'

אימה בדאשון מערב

אמיד חדש

סיפור חמישי:

הלא ויטאלי

הילד החדש שהגיע לכיתה היה עולה חדש מאמריקה, אבל הוא גם היה זומבי. זה היה די ברור: שיער לבן של לבקו, פנים חיוורים חסרי דם, וזוג עיניים מתות שרק בוהות קדימה בלי להתמקד בכלום. כשהוא נכנס לכיתה הצעדים שלו נגררו על הרצפה כאילו הוא בובה שמוחזקת בחוטים מלמעלה, וכשהוא התישב הגוף שלו פשוט נשמט ונפל לכיסא כאילו חתכו לו פתאום את החוטים. כן, הוא היה זומבי, אבל היועצת החינוכית אמרה לכיתה שאסור לקרוא לו זומבי, כי זומבי זו קללה.

היועצת החינוכית היתה קצת דומה לחזירה עם פאה, אישה נמוכה עגלגלה ומתולתלת. בגלל שהיועצת היתה גם המורה לעברית, היו לה שיעורים קבועים עם הכיתה, ובדרך כלל היא ניצלה את שיעורי העברית כדי ליעץ בנושאים חינוכיים. כבר חצי שיעור עברית שהיא דיברה על איך יש לקרוא בעברית לזומבים, ובעיקר על איך אין לקרוא להם. היא הדגישה שאסור לקרוא לילד החדש פגר, גופה, בן של גופה, זיכרונו לברכה, עליו השלום, מסרית, סרחוני, הגנרל צחנה, זומב, זומביבון,

מיסטר זי, לבנבן, פודרה, טומטום, מוח-מת, מנשנש
מוחות, קניבל, ברחן-קבר, פעם בחיים, חסרגש, וזולל
כרוביות. אם הכיתה צחקה, היועצת לא התרגזה, אלא
המתינה "בסבלנות ובסובלנות", כמו שהיא אומרת, עד
שכולם יסיימו לצחוק לפני שהמשיכה לכינוי הבא. דגן
תלמיד חרוץ שכתוב הכל, אז הוא כתב במחברת את כל
הכינויים. בלי להתכוון היועצת סיפקה לו הרבה רעיונות
לקללות שהוא בכלל לא שמע עליהן. זה תמיד ככה
איתה. את שני שיעור העברית הקודמים היא הקדישה
לשאלה: "למה אנשים פונים לסמים?" והסבירה כל כך
טוב איך מרגישה "תחושת האושר המדומה" שהסמים
נותנים – עד שלא נשארו בכיתה ילד או ילדה שלא הפכו
קצרי רוח לעשן כבר סמים. אין מה לעשות. כשהיא
התחילה לדבר על משהו, היא לא הצליחה להפסיק.
"אז איך כן צריך לקרוא להם?" שאל ארי, בעיקר
כדי קדם את השיעור.

היועצת השיבה בקול רגיש ומתחשב: "הם מעדיפים
שיקראו להם 'א-ויטאליס' או 'לא-ויטאליס'. מי יודע
מה זה ויטאלי? בהצבעה. כן. נכון... זה באמת שם נפוץ

של אנשים ממוצא רוסי. אבל חוץ מזה? אף אחד? טוב, אז למעשה, משמעות המילה ויטאלי בלועזית היא 'מלא במרץ'. ולמה הם מעדיפים שיקראו להם ככה? כי הם לא מתים. הם בחיים, הם רק חסרי מרץ."

"יזה לא מסוכן?" שאל דגן בחשש אמיתי, "אנחנו לא נידבק ממנו? הוא לא ירצה לאכול לנו את המוח?" היועצת נאנחה באכזבה אך מיד העלתה חיוך סבלני ואוהד.

"תודה דגן, החשש שלך מובן, ואני שמחה שהשאלה הזו הגיע מהכיתה..." היה ברור שיש לה הרבה מה לומר ושהזומבים יזללו גם את שארית שיעור העברית. היועצת הסבירה שיש הרבה דעות קדומות ושכדי להלחם בהן חשוב להכיר אותן. היא התחילה בתיאור מפורט ומעורר חלחלה של כל הדברים האיומים שאנשים חושבים שזומבים עושים. היא תיארה יצורים שמוטי לסת שבוקעים מתוך הקברים באישון לילה, והמון רב מהם נאסף בבית הקברות ואז מקיף בית מבודד. זה המון עקשני, נוהם, תוקפני, רעב לבשר אדם, המון שאין לו סוף, שלא מתעייף לעולם ולא שבע לעולם,

עדר מפלצות-אדם שאין שום דרך לעצור אותו. "אבל למעשה, ההפך הוא הנכון..." הנה, סוף סוף הגיע ה"למעשה" ואפשר לנשום. היועצת החינוכית היתה מפורסמת ב"למעשה" שלה. עד כדי כך שכשהיו עושים חיקויים שלה בהפסקות, התלמידים תמיד פיזרו הרבה "למעשה" בין המילים, וזה מיד היה נשמע כמוה. "למעשה", היא הסבירה, בכל העולם ישנן קהילות משגשגות שחיים בהן ביחד אנשים ויטאלים, ולא ויטאלים. זה טבעי לפחד ממה ששונה, והחשש מהדבקה הוא מובן, אבל למעשה, מקדם ההדבקה הוא נמוך מאוד והסיכוי להיפגע בתאונת דרכים גדול בהרבה מהסיכוי ולהפוך לזומבי. ובנוגע למוח, כבר עשרות שנים שיש תחליפים מצוינים למוח אנושי עשויים ממוח של קוף או בקר. למעשה, חלק גדול מקהילת הלא-ויטאלים בעולם עברה מזמן לתזונה צמחונית לחלוטין. והילד החדש שהגיע לכיתה הוא אפילו טבעוני, תארו לעצמכם. הוא ניזון בעיקר מכרוביות ותחליפי מוח על בסיסי חלבון אפונה. "שמעתי", היועצת קרצה משועשעת, "שיש לזה בדיוק את אותו הטעם..."

דגן הקשיב אבל הוא לא השתכנע בכלל. הוא ניסה לשמור על ראש פתוח, להיות אדם ערכי ומצפוני, נקי מדעות קדומות, אבל קור טיפס לו במעלה עמוד השדרה והוא דמיין את הילד הזומבי מתנער מתוך מהתרדמה האדישה שלו, קופץ קדימה בעיניים צמאות דם ומתנפל על היועצת, נושך אותה בצוואר ודם חם משפריץ ומטנף את הלוח הלבן, אותו הלוח שעדיין כתובים עליו את כל השמות בהם אסור לקרוא לזומבים. הוא דמיין את זה באופן כל כך חי, שהיה בטוח שעוד רגע זה יקרה. אבל הילד הזומבי פשוט ישב שם, ובהה קדימה בפנים חתומות, כאילו כל זה לא נוגע אליו. הוא ישב לבד בשולחן לשניים, כי אף אחד לא התנדב לשבת לצידו. זבוב נחת על העין שלו שנותרה פקוחה. שום תגובה, שום מצמץ. הוא הביט אל הלא כלום.

*

בהפסקה, דגן, ארי וגינג' הלכו בסיבובים מסביב לבניינים של בית הספר מקיף ח' ודיברו על זה. כלומר, ארי ודגן דיברו על זה, וגינג' שיחק בטלפון ב " Dead Rising #7" - במשחק הוא דרס זומבים באופניים, כיסח אותם במכסחת דשא וגזם אותם בעזרת מסור גינן חשמלי. מידי פעם הוא צעק "שיט!" או "יש!" או "תראו!!!"

ארי ודגן הסכימו ולא הסכימו. הם הסכימו שזה לא הגיוני שישלבו את הילד הזומבי בכיתה שלהם, אבל לא הסכימו על הסיבה. דגן פחד שהם כולם הולכים למות באופן נוראי, או חמור מזה, לא למות ולהפוך ללא מתים זוללי מוחות שידשדשו לנצח בהליכה איטית מסביב לבית הספר. וארי חשב שזה לא סביר לשלב ילד לא-ויטאלי בכיתה מצטיינים, כי היא בטוח יתקשה לעמוד בקצב הלימודים המואץ ויאט את כל הכיתה.

"ראיתם איך הוא בוהה," הסביר ארי, "הוא לא מבין בכלל על מה המורים מדברים. איך הוא יצליח במבחנים? הוא צריך להיות משולב בכיתה רגילה, או אולי אפילו בכיתה מב"ר, אבל לא בכיתה מופ"ת."

דגן נענע את הראש ואמר שלא זאת הנקודה, וחוך
מזה, הוא לא חשב שזה עניינם, זה כבר שיקול פדגוגי של
בית הספר: "אם הוא בכיתת מופ"ת, כנראה שהוא עבר
את מבחני המיון..."

"זה לא באמת עובד ככה." ארי התפרץ לו לתוך
הדברים, "מה עם 'לא-הבנתי'? גם היא לא היתה צריכה
להיות בכיתה שלנו, אבל אבא שלה תרם לבית הספר
מיליונים. ומה עם 'צב-צב'? גם הוא לא עבר את הסף,
היו חסרות לו חמש נקודות שלמות, אבל ההורים שלו
איימו לתבוע את ההנהלה של מופ"ת שזה אפליה על
רקע עדתי."

"כן, הם מה-זה-טיפשים," התערב ג'ינג', "תראו, הם
בכלל לא בורחים כשאני מתקרב עם המסור." הוא נתן
לתאומים הצצה מהירה על הטבח שמתרחש על מסך
הטלפון שלו, "הם פשוט הולכים לאט לתוכו. הא! הנה!
תמותו זומבים!"

"אל תקרא להם זומבים," ארי נזף בו, "לא הקשבת
למה שהיועצת אמרה? צריך לגלות סבלנות וסובלנות."

ג'ינג' משך בכתפיים ואמר "אני הכי סבלני וסובלני",
ותוך כדי המשיך לרצוח זומבים, מניע את כל הגוף יחד
עם תנועת האצבעות על המסך ואז הוא נרתע לאחור
כשעדר זומבים מהירים התגלה מעבר לפינה ונהר לעברו.
"מה זה משנה איך אנחנו קוראים להם?" אמר דגן
מתוסכל, "מה עדיף, שזומבי יפצח לי את הגולגולת או
ש'א-ויטאלי יעשה את זה?" הוא חיכה רגע שהשאלה
תהדהד, ואז נתן את התשובה שלו, "זה לא משנה! מה
שמשנה זה לשמור את המוח שלי בתוך הראש."

"מי בכלל ירצה לאכול את המוח שלך?" גיחך ארי.
"כן", אמר ג'ינג' והתפקע מצחוק, "קדימה, שיפצחו
לך את הגולגולת, נראה אותם מוצאים שם משהו
בפנים..."

שלושתם צחקו ביחד, והאווירה הפכה שוב קלילה.
לדגן לא היה איכפת שהבדיחה היא על חשבוננו, העיקר
שכולם שמחים.

ואז, הוא ראה אותו.

הילד הזומבי עמד מחוץ למגרש הספורט. פשוט עמד
שם, בלי לזוז, ליד גדר הרשת הגבוהה ששומרת שכדורי

המשחק לא יעופפו החוצה. עור הזומבי החיוור שלו היה מונח על העצמות כמו בגד דק שמולבש על קולב, והוא בהה פנימה, לתוך המגרש, צופה בילדים שמשחקים כדורגל. היה בזה משהו חולני, מזעזע. הזומבי בתצפית, הבין דגן, הוא כמו זאב ליד לול מלא בתרנגולות, מזיל ריר ומתלבט באיזה תרנגולת לבחור.

”משהו נורא הולך לקרות...” אמר דגן.

והוא צדק.

אבל בינתיים שום דבר נורא לא קרה. עברו כמה שבועות, ונראה שכולם התרגלו לנוכחות של הזומבי במקיף ח'. הוא היה מדדה לתוך הכיתה, נופל לכיסא שלו, ולא זז כל השיעור. בהפסקה הוא הוציא קופסת פלסטיק שקופה ובתוכה כרובית אפויה שנראתה כמו מוח בצלחת, הוא ניקר ממנה חתיכות במזלג חד פעמי

ולעס אותן בלי הנאה. אחר כך הוא היה גורר רגליים למגרש הספורט וצופה בילדים המשחקים מהצד השני של הגדר. הוא לא דיבר עם אף אחד ולא חייד לאף אחד. גם לא לעצמו. במבחנים, הוא פשוט בהה בדף, ואז בתנועה איטית הקיף איזה תשובה. להפתעת כולם הוא קיבל מאה במבחן במטמטיקה ותשעים ותשע בבוחן הפתע בפזיקה - הציונים הכי גבוהים בכיתה. זה הרגיע את ארי, הכל בסדר, לא סתם תקעו אותו בכיתה מופ"ת שבביל אפליה מתקנת. אבל את דגן זה דווקא הלחיץ, כי אם הזומבי חכם, זה הופך אותו לעוד יותר מסוכן. ארי אמר לו שהפחדים שלו לא הגיוניים, ודגן בתגובה החליט להיות הגיוני ולאסוף עוד מידע, כדי שהפחדים שלו יהיו מבוססים היטב.

הוא חיפש בגוגל את הצירוף "כל האמת על זומבים". בעברית לא כתבו על זה הרבה, כי בישראל בקושי יש זומבים, אבל באנגלית היה המון מידע. הלינקים הובילו לכתבות, אתרים, בלוגים, סרטונים ופודקסטים. הוא קרא רק על זה, חשב רק על זה, ודיבר רק על זה. איכשהו, כמעט בכל שיחה הוא מצא דרך

לשלב פרטי מידע מטרידים שהוא בדיוק קרא על
זומבים.

"בטח לא ידעת" הוא אמר לארי, "שעיירות שלמות
באמריקה נמחקו, פשוט נעלמו מהמפה, בגלל התפרצות
זומבים. והממשלה שם יודעת ומסתירה את האמת."
"אם קראת על זה באינטרנט," ענה ארי בביטול,
"כנראה שהם לא מסתירים את זה ממש טוב".

ופעם אחרת דגן אמר לארי בלחישה, כאילו הוא
מגלה סוד: "שמעתי שיש זומבים סמויים, כאלה
שצובעים את השיער ואת העור לגוונים בריאים. זה יכול
להיות כל אחד. כולם חשודים. הזומבים הסמויים
מוצאים עבודה בתור רופאים או קברנים או מטפלות
בביתי זקנים, וככה הם גונבים מוחות."

ארי שמע את כל זה, ולא ידע מה לענות. האח
התאום שלו נהיה אחד מאלה. אחד מבעלי הדעות
הקדומות שמאמינים במזימות סודיות. דגן מאבד את
זה. הופך למפלצת. וזה הפחיד את ארי יותר מכל
הזומבים שבעולם.

ערב אחד, דגן מצא ערוצי יוטיוב שמוקדשים רק לסרטונים על זומבים. ארי, במיטה הסמוכה, כבר נרדם מזמן, אבל דגן לא הצליח לישון. סרטון הוביל לסרטון עד שהוא הגיע לערוץ יוטיוב שנקרא באנגלית "ככה מרגיש זומבי". זה היה ערוץ נידח עם בקושי עשרים עוקבים שהיה בעצם יומן מצולם של זומבי בגילם שמספר על החיים שלו. הוא צפה בזה ולא האמין, הזומבי היוטיובר היה הילד מהכיתה שלהם. זה היה כל כך מוזר! הוא נראה בדיוק אותו הדבר כמו בכיתה: אותו מבט מת בעיניים, אותם פנים חסרי הבעה. גם כאן הוא לא דיבר, הוא רק בהה במסך והקליד בקצב ותוכנת הקראה רובוטית הפכה את המילים הכתובות לקול בלי מנגינה או סימנים של רגש. ככה הוא סיפר על איך זה להיות שונה, ועל הילדים שצוחקים עליו בכיתה, ועל

הבחירה שלו להיות טבעוני. והוא גם דיבר על הרעב. כן, על הרעב. מסתבר שזה לא עובר, התשוקה לבשר אדם, למוח אנושי. למרות שכל החיים הוא טבעוני, עדיין כל יום הוא מאבק. קרב קשה בין האדם שבו לבין החיה שבו. הרעב הזה, הרעב העמוק והנורא, עדיין מציק לו. הרעב לבשר אף פעם לא עוזב.

צמרמורת עברה בדגן, הוא צדק. הוא צדק כל הזמן. והנה ההוכחה! הוא קפץ החוצה מהמיטה, העיר את ארי והראה לו את הסרטון. ארי, חצי ישן עדיין, צפה ב"ככה מרגיש זומבי" ולא הבין מה דגן רוצה ממנו.

"אתה לא רואה?!" דגן צעק מתוסכל, "הוא רוצה לאכול את המוח שלנו! הוא מסוכן! חייבים לעשות משהו. להזהיר את כולם!"

"אתה בעצמך מסוכן!" ארי כבר לא הצליח להתאפק. כמה אפשר? לא היתה לו לא סבלנות ולא סובלנות. "אתה לא רואה שהוא יצור מסכן. מקופח. לא היה לו מזל והוא נדבק במחלה הזאת. זה לא אשמתו. הוא מנסה להתנהג הכי טוב והכי מוסרי שהוא יכול.

הוא נאבק בדחפים הרצחניים שלו. והגיע הזמן שגם
אתה תאבק בדחפים שלך.”

דגן היה המום. הוא לא האמין שארי מעדיף את
הזומבי על פניו. הוא חזר למיטה בלי להגייד כלום
והמשיך לצפות בסרטונים כל הלילה.

*

למחרת, בהפסקה, ארי ודגן עדיין הלכו בסיבובים
מסביב למקיף ח' עם ג'ינג', כאילו הכל רגיל. אבל שום
דבר לא היה כרגיל. הם הלכו בשתיקה. ג'ינג' לא הבין
מה קורה, תמיד התאומים מקשקשים כל כך הרבה,
שהוא בקושי יכול להכניס מילה. באלוהים, שני אלה,
תמיד יש להם על מה לדבר. להיות חבר שלהם זה כמו
להקשיב לתוכנית רדיו שפתוחה כל הזמן ברקע, עשרים
וארבע שבע. כמו הקול של הגלים בים, או של הכביש

הראשי, הפטפוט שלהם תמיד שם. ויש בזה משהו נעים, מרגיע. לכן השתיקה שלהם מוזרה לו כל כך, מפחידה אפילו. אם ארי ודגן שותקים זה סימן שסוף העולם הגיע.

אבל בעצם, אולי זה לטובה, ככה הם לא מפריעים לו במשחק. תוך כדי הליכה הוא שיחק ב" Dead Rising #7". הוא כבר די השתפר במשחק, והגיע לשלב ממש מתקדם. הוא חיסל את כל הזומבים שבקניון ובמגרש הפוטבול, ועכשיו הוא הגיע לשלב של מגדל-הקזינו. היו לו במאגר הנשקים יותר משלושים נשקים, ומספיק חומרי נפץ בשביל להפיל את כל הקזינו ולקבור בהריסות את אלפי הזומבים שמהלכים בו.

הוא עלה במדרגות, פוצץ עם רובה-קצוץ-קנה ראשים של שני זומבים שחסמו את הדרך, והגיע לקומה העשרים. זאת הקומה הכי מסוכנת, כי כאן הם כבר מהירים כמו שחקני כדורסל ומתנפלים עליך בריצה. ואם זה לא מספיק קטלני אז גם לא נשארו לו אף שמירות של המשחק. זה אומר שאם הוא מת עכשיו, הוא מת על אמת, והוא צריך להתחיל הכל מהתחלה.

בדרך כלל גיינ'ג מעדיף את הנשקים המצחיקים, להכות את הזומבים עם ברוז פלסטיק עצום, או לדרוס אותם עם עגלת סופר שמחוברים אליה המון מזלגות וסכינים. אבל נשקים מצחיקים פחות יעילים, וברומה העשרים אין זמן לבזבז. אז הוא הוציא את תת המקלע, ובדק בחלונית התחמושת שיש לו מספיק כדורים ופרץ בריצה אל הקומה, הוא ראה בזווית העין בערך שלושים זומבים עומדים ליד הרולטות, שמעו שהוא נכנס. הוא חייב למצוא עמדה יחסית מוגנת ולהתמקם בה לפני שהם יתנפלו עליו. הנה! הוא קפץ וטיפס על מכונת מזל גדולה והתחיל לירות ממנה לכל הכיוונים. אבל פתאום הוא נתקל במשהו ונפל. הקזינו כולו נפל. זה הפיצוץ! לא, זה לא הפיצוץ. זה בכלל לא במשחק. הוא נפל במציאות והטלפון עף לו מהיד. המחשבה הראשונה שלו היתה שהוא חייב לחזור למשחק, כי עוד שניה הזומבים יצליחו לעלות על מכונת המזל ולנשוך אותו. אבל אז הוא ראה את הפנים המזועזעות של ארי ודגן. כנראה קרה לו משהו רציני. הוא נגע בראש ואז הביט על היד וראה שיש עליה דם, הרבה דם. זה קצת הצחיק אותו, הפנים

הרציניות שלהם, וגם הדם שנראה רציני כזה. כי זה אדום כל כך! אדום מידי. אדום בצורה מוגזמת. כאילו זה לא דם אמיתי אלא חלק מהמשחק.

רק אז הוא ראה את הילד הזומבי שעמד כהרגלו ליד הגדר. ומה שעוד יותר חשוב, הוא ראה שהילד הזומבי ראה אותו. הנחיריים של הזומבי התרחבו, והיה ברור שריח הדם מעורר בו משהו פראי. העיניים שלו הפכו אדומות, מוצפות דם, והפנים שלו התמלאו בנימים שחורים. רק עכשיו הוא הבין למה הזומבי עומד בהפסקות מחוץ לגדר של המגרש. זה בעצם אמצעי זהירות. הזומבי מנסה להגן על הילדים שמשחקים כדורגל, כדי שאם הוא יהפוך לזומבי מורעב ותוקפני הגדר תפריד ביניהם. אבל עכשיו הגדר לא תגן. הם מחוץ למגרש ואין שום דבר שיעצור את ההתנפלות. פחד מוות הכה בגיינג'. זה אמיתי, הפעם זה אמיתי. תוך רגע הזומבי קפץ עליו, תפס אותו בידיים, ובכוח עצום הצמיד אותו לרצפה. היצור נהם נהמה חייטית והפה שלו נצמד לצוואר של גיינג' ונפתח לנשיכה.

”תעזוב אותי, גיינג' צעק, ” תעזוב אותי כבר!”

כל זה קרה כל כך מהר שארי ודגן לא הספיקו
לעשות שום דבר. הזומבי לא עזב, אבל משום מה הוא
גם לא נשך. הוא כמו קפא לרגע, כאילו איזה כח גדול
עוצר אותו. דגן וארי הבינו בדיוק מה קורה. ככה נראה
המאבק בין החיה שבתוכו לבין האדם שבתוכו.

"זה לא אתה," צעק לו ארי, "אתה לא רוצח. אתה

טבעוני, תזכור שאתה טבעוני!"

הצעקה הזו טלטלה את הילד זומבי, והעירה אותו
מתוך ההתקף. העיניים שלו חזרו להיות רגילות הוא
שחרר את הידיים של ג'ינגי. המון ילדים התאספו מסביב
והסתכלו המומים. הזומבי קם, נהם משהו נמוך מאוד,
אומלל מאוד, וברח משם.

*

"הפעם אחרוג ממנהגי," הצהירה היועצת החינוכית

בדרמטיות, "ואקדיש את שיעור העברית לשיחה אודות

אירוע חשוב שהתרחש השבוע..." כולם בכיתה ידעו לאיזה אירוע היא מתכוונת. מאז שהזומבי התנפל על גיינג', כל בית הספר דיבר רק על זה. ולא רק הילדים, גם ההורים. כמה מהם אפילו לא שלחו את הילדים ללימודים מרוב פחד. ופעילים מהוועד התחילו להחתים עצומה בעד גירוש של הזומבי מבית הספר, אבל רוב ההורים לא חתמו, בינתיים.

היועצת הודתה שיש "מתיחות רבה" אבל הסבירה שיש בזה גם "פוטנציאל חיובי". למעשה, רגשות כמו פחד, שנאה, כעס, ויאוש, בדרך כלל מתעוררים כשקיים סכסוך בין קבוצות. מותר להגיש אותם. כל רגש הוא לגיטימי. אבל הבעיה היא שאלו רגשות שיכולים להוביל אנשים לפעולות קיצוניות ואפילו לאלימות. כשאנחנו נפגשים עם האחר, זה ששונה מאיתנו, יש לנו לפעמים תחושה שהאחר רוצה ברעתנו, שהוא מסכן אותנו בעצם קיומו, ושאינו לנו דרך אחרת אלא להשמיד אותו אחת ולתמיד. זה טבעי. זו תחושה שיש לשני הצדדים. אבל חשוב לזכור שהלא-ויטאליים הם מיעוט שסובל מקיפוח בתחומים רבים, וחשוב לנסות להבין את נקודת מבטם.

למזלנו יש לנו הזדמנות מיוחדת, וזו ההזדמנות לשוחח על התחושות שלנו. אך כדי שהדיון בכיתה יהיה מרחב פתוח ומכיל יש לקבוע את הגבולות של מה שמותר ומה שאסור לומר.

היועצת קראה לזה "מודל הרמזור". היא הוציאה מתיקה חבילה חדשה של טושים צבעוניים וציירה על הלוח שלושה מעגלים, ירוק, צהוב ואדום, וסביבם מלבן שחור. היא הסבירה שישנן התבטאויות ירוקות, אלו הן אמירות מכבדות ששומרות על הכללים, למשל: "אני פוחד ללמוד באותה כיתה עם נער א-ויטאלי." או "לדעתי צריך להפריד בין כיתות של ויטאלים ללא ויטאלים, כדי להגן על התרבות השונה של כל אחת מהקהילות". לעומת זאת, ישנן אמירות צהובות, כאלו שהן מעצבנות או מקוממות, אבל עדיין שומרות על הכללים, למשל: "הם כולם אותו הדבר, לא איכפת להם מהחיים שלנו, הם שונאים אותנו ולעולם לא יהיה איתם שלום". אך ישנן גם אמירות אדומות, אלא אמירות קיצוניות שמקומן לא בבית ספרנו, למשל: "צריך לירות לכל הזומבים בראש. לחסל את כולם, אחד אחד." האם

ההבדל ברור? היא ביקשה מהכיתה דוגמאות נוספות
לאמירות אדומות, וכל אמירה שהתאימה היא כתבה על
הלוח בעזרת הטוש האדום.

"עכשיו כשגבולות הדיון ברורים," אמרה היועצת
מרוצה, "אפשר לשוחח, אבל בהצבעה."
אף אחד לא הצביע. אף אחד לא ידע באיזה צבע מה
שיש לו להגיד.

כולם הביטו על הילד הזומבי שישב בשורה
הראשונה, ובהה קדימה, אדיש לכל מה שקורה סביבו.
הם חיכו בשתיקה שיעברו שלוש דקות והשיעור יסתיים.
למזלם היועצת בזבזה כמעט את כל הזמן על ההקדמה
ולא השאירה זמן לדיון עצמו.

דגן הרים את היד, היועצת הנהנה לעברו.

"כן דגן, מה בפיד?"

"מה עם הטיול השנתי?" הוא שאל.

היועצת התפלאה: "ומה בנוגע לטיול השנתי?"

"הוא..." דגן הצביע על הזומבי, "הוא גם ייצא איתנו

לטיול השנתי?"

"בוודאי, מדוע אתה שואל?"

היה לדגן הרבה מה לענות, אבל כל התשובות שעלו
בדעתו היו אמירות אדומות. "אני..." הוא התחיל לומר,
ואז הפעמון צלצל והציל אותו מהצורך לנסח את הדבר
במילים.

בשבוע שלאחר מכן נעלם ילד מהכיתה המקבילה.
ביום א' בבוקר הוא הגיע לבית הספר, כרגיל, ובסוף
הלימודים ראו אותו הולך הביתה, כרגיל. אבל הוא
פשוט לא חזר הביתה. ביום ב' שוטרים נכנסו לבית
הספר והסתובבו במסדרונות. הם הפכו את חדר
המנהלת לחדר חקירות וכל היום דיברו עם המורים ועם
התלמידים. אחרי שחיפשו בכל מקיף ח' עם כלבי גישוש
הרחיבו את החיפושים לחולות. ראשון מערב צמחה,
שכונה אחרי שכונה, בתוך ים החולות הגדול. איים של
חולות פרא נשארו עד היום בין השכונות והילדים

מקצרים דרכם את הדרך הביתה. כלבי הגיטוש המשטרתיים יצאו אל החולות וחיפשו בהם כל היום וכל הלילה ורק ביום ג' לפנות בבוקר מצאו את הגופה של הילד. דובר המשטרה הודיע ברדיו שהילד מת מהתייבשות. אבל כולם ידעו את האמת, והיא עברה מפה לאוזן: הגוף שלו היה מלא נשיכות שהותירו שיני אדם, המצח שלו נופץ באבן כבדה. והנורא מכל - הגולגולת היתה נקייה מבפנים, כאילו ליקקו אותה.

בהלה תקפה את ההורים, וחצי מהם לא שלחו את הילדים ללימודים. ועד ההורים העביר הודעה דחופה בווטסאפ ותוך שעה נאספו ארבע מאות חתימות על עצומה שקראה להשהות את הילד הזומבי מהלימודים עד גמר החקירה.

כנראה שהילד הזומבי לא שמע על כל זה, כי באותו בוקר הוא הופיע על שביל הכניסה לבית הספר באותה הליכה איטית ומדשדשת שלו. הוא לא הביט באף אחד, הוא גרר רגלים לאורך שביל הכניסה, מתקדם, מתעלם מכולם, ומהמבטים ההמומים שלהם. דגן ראה אותו והצטמרר.

"תראה אותנו!" הוא לחש לארי בכעס.

"אתה לא יודע בוודאות שזה הוא." ענה ארי,
מתעקש להישאר מבוגר אחראי ונקי מדעות קדומות.
"אתה לא יודע כלום. אולי זאת באמת היתה
התייבשות?"

זה לא שכנע את דגן. להפך, זה רק עצבן אותו. רק
בגלל שארי נולד חמש דקות לפניו זה לא הופך אותו לאח
הגדול, אז שיפסיק. דגן רטט בכל הגוף מפחד וכעס.
"איך אפשר?" הוא אמר, "איך אפשר? תראה אותו. בא
לבית הספר. כאילו כלום. הוא צוחק עלינו."

"מה אתה רוצה ממנו? אם הוא לא היה בא היום
היית אומר שזה מרוב אשמה. אז מה הוא אמור
לעשות?"

"באמריקה הם יודעים איך לטפל בזומבים שלהם."
אמר דגן וכפות הידיים שלו התהדקו לאגרופים, "שמעת
פעם על לינץ'?"

"לינץ'?" שאל ארי, נדהם.

"לינץ'!" ענה דגן, התכופף והרים אבן, וזרק אותה
בכוח, וצעק: "זומבים לקבר!"

האבן פגעה לילד בכתף, אבל זו היתה אבן קטנה
שלא השפיעה ממש, הוא המשיך ללכת כאילו לא הבחין
בה.

דגן התכופף מיד להרים אבן נוספת.
"מה אתה עושה!" קרא ארי נדהם, ותפס את היד
של דגן.

"את מה שצריך לעשות!" ענה דגן בקול קשה.
ובינתיים ילדים אחרים, שראו את כל זה, קיבלו
אומץ והשליכו גם הם אבנים קטנות וצעקו "אנשים הם
לא מזון!" או "זומבים תחזרו לזמביה!"
הילד הזומבי המשיך ללכת באותו הקצב מתעלם
מהאבנים והקריאות. ארי היה המום. לינץ', לינץ'! הוא
לא האמין שזה קורה כאן, מול העיניים שלו, בכניסה
לבית הספר מקיף ח'. הוא הביט סביב וחיפש עזרה, ואז
הוא ראה את המאבטח - ונרגע. הוא היה בטוח
שהמאבטח יתערב ויעצור ההתפרעות הזו. נכון, בדרך
כלל המאבטח לא עושה כלום, רק יושב בשער, מדבר עם
האמהות, ורואה סרטונים בטלפון. אבל בשביל זה
משלמים לו, בשביל רגעים כאלה, כדי שיתערב במקרים

של אלימות. המאבטח הרים מבט, ראה מה שקורה, וחזר לתקתק בטלפון. הילדים הבינו שהוא מתעלם בכוונה, וקיבלו מזה עידוד. האבנים הלכו וגדלו. מחצץ בגודל אגוז הם עברו לחלוקי נחל בגודל קלמנטינה, ואז לגדולים יותר ויותר. פתאום, אבן בגודל אגרוף פגעה בראש של הזומבי. המכה הוציאה אותו משיווי המשקל. הוא נפל לרצפה והתרסק בקול חבטה חזק.

רק עכשיו המאבטח קם, והוציא את האקדח מהנרתיק. השינוי החל להתרחש. הגוף של הילד הזומבי כבר לא היה שמוט כמו סמרטוט, דם שוב זרם לו באיברים. העיניים שלו האדימו והפנים שלו השחירו, קול זעקה חיייתי לו בקע מהפה. הגוף שלו נמלא מתח כמו שריר של ברדלס בשנייה שלפני הזינוק. התלמידים הוציאו מיד טלפונים וצילמו את מה שקורה. המאבטח התקרב באקדח שלוף, מנצל את ההזדמנות כדי להיות גיבור לעיני המצלמות: "תרגיע!" הוא אמר, מכוון את האקדח אל הראש של הילד, "תרגיע ומהר!..."

עבר רגע מתוח, וארי ודגן עצרו את הנשימה. שרירים הזומבי התרפו, העיניים שוב הלבינו, והילד חזר למצבו

הרגיל של חוסר מרץ ובהייה אדישה. המאבטח עזר לו לקום, וליווה אותו פנימה לתוך בית הספר. ישר לחדר היועצת.

"אתה רואה?!" אמר דגן לארי, משוכנע שארי כבר מבין, "אתה רואה כמה זה מסוכן!"
"כן", אמר ארי והביט על דגן מזועזע, "אני רואה."

הסרטונים של התקרית עם המאבטח הפכו ויראליים והעלו את מקיף ח' על המפה הארצית. כמובן, בסרטונים לא ראו את השלכת האבנים, כך שנדמה שהתוקפנות הזומבית התרחשה בלי שום התגרות. בית הספר הפך מסתם מקום רגיל, פינה נידחת במערב ראשון, למרכז העניינים. כל בוקר עיתונאים, צלמים, וקריינים חיכו מחוץ למקיף ח' וראיינו את התלמידים

וההורים לפני תחילת הלימודים. כל בוקר התקיימו גם הפגנות בעד ונגד. בעד, של הארגון "תנו לזומבים לחיות" ונגד, של הארגון "זכויות אדם!". מידי פעם גם צצו חברי כנסת שדיברו על "הסכנה הלבנה" ועל ההכרח "להגן על הילדים" או חברי כנסת שדיברו על כך ש"חוסנה של דמוקרטיה נבחן דווקא ברגעיה הקשים" ועל "הצורך לקבל את האחר – חי או מת".

בגלל שזו נהייתה סוגיה ארצית, מנהל בית הספר לא היה מוסמך לקבל שום החלטה בעצמו, וחיכה ששרת החינוך תכריע. ובינתיים הלימודים המשיכו כרגיל והילד הזומבי המשיך לבוא לבית הספר כל יום, לבוא בזמן, ולא לפספס אף שיעור. דגן חשב שזאת התנהגות חצופה שמעידה על כוונות רעות. וארי חשב שזו התנהגות אמיצה ומעוררת השראה.

אבל מה שהפך את השבוע לדרמטי אפילו יותר היה הטיוול השנתי המתקרב. טיוול של יומיים. כלומר, עם לינה. מספיק גרוע לפגוש אותו באור היום, אבל מי יודע מה היצור הזה עושה בלילה, בחסות החשכה. הבעיה היתה החלוקה לחדרים. באכסניה בירושלים יש רק

חדרים לארבעה. כך שלושה אנשים רגילים יצטרך לישון בחדר אחד עם היצור. אף אחד לא התנדב לישון איתו בחדר והמחנכת ביקשה מהיועצת החינוכית לדבר על זה עם הכיתה.

"החששות שלכם מובנים" אמרה היועצת בקול רגיש ומבין, "הלילה, החשכה והעיוורון מקושרים מאז ומתמיד עם הפחדים העמוקים מכולם. הרי האדם הישן הוא חסר אונים כתינוק. העיניים עצומות, התודעה לכודה בעולם החלום. מישוהו עלול להתגנב, לקפוץ עליו, לפגוע בו, לרצוח אפילו. וכשאתה מבין מה קורה, כבר מאוחר מידי. תתעורר בבוקר ותגלה שאתה מת. כן, החששות מובנים. אבל למעשה... למעשה..."

כאן היא נתקעה. השתעלה ושתתה מכוס הקפה כדי למשוך זמן ולהסתיר את מבוכתה. תמיד היא מצאה איזה "למעשה", איזה תירוץ, איזו סיבה למה הפחדים והדעות הקדמות שגויים. אבל את זה היא לא יכלה לסתור: הלילה מפחיד. הלילה הוא הזמן המסוכן מכולם. ולהכניס לחדר השינה שלך יצור צמא דם, זו

באמת התנהגות לא הגיונית. לא חשוב כמה נאור אתה
חושב שאתה.

שתיקה מביכה מילאה את הכיתה. זה היה ברור, אף
אחד לעולם לא יתנדב לישון עם הזומבי.

"אני אשן איתו באותו חדר" אמר אחד הילדים.
דגן לא האמין לאוזניים שלו, ועוד פחות מזה
לעיניים שלו:
זה היה ארי.

אח שלו התנדב לישון ביחד עם הזומבי.
"מה אתה עושה?!" הוא רצה לצעוק עליו. זאת
התאבדות, זאת פשוט התאבדות. האח הדפוק שלו מוכן
למות בשביל להוכיח את העקרונות המטופשים שלו.
איזה אח מטומטם יש לו. אח שלא מבין כלום מכלום!
ואפילו פחות מזה. אח שאי אפשר לסמוך עליו. אח
שעושה טעות נוראית.

"גם אני אשן איתם."

הפעם זה היה הוא שדיבר.

לא, דגן לא האמין שהמילים האלה יצאו לו מהפה
הרגע. הוא לא רצה לומר את זה. אבל איזה ברירה היתה

לו? הוא לא יכול להפקיר את אח שלו. מישהו צריך לשמור עליו מהזומבי.

"אז גם אני מצטרף" אמר ג'ינג' בלי לחשוב על זה יותר מידי. כי אם ארי ודגן עושים משהו, הוא לא רוצה להישאר מחוץ לעניינים.

"מצויין!" אמרה היועצת החינוכית וחייכה לעצמה בעודה רושמת בפנקס את שמות המתנדבים.

רק 20 ילדים מהכיתה יצאו לטיול השנתי הפעם, ארבעה הורים מלווים הצטרפו להשגיח עליהם, ושני מלווים חמושים הגנו על הקבוצה מפני התנכלויות של "קיצוניים משני הצדדים". גם היועצת החינוכית הצטרפה, כדי להרגיע את הרוחות במקרה הצורך. ביום הראשון של הטיול לקחו אותם לעיר העתיקה של ירושלים. הם שמו פתקים בכותל המערבי ואז נכנסו

למנהרות הכותל. שעה הם הלכו מתחת לאדמה, מוקפים בקירות סלע קרים ורטובים, עד שיצאו באמצע הרובע המוסלמי, ומשם הם מיהרו לחזור אל האוטובוס שלקח אותם להר הזיתים.

דגן לא הבין למה קראו להר הזה "הר הזיתים". לא היו עליו זיתים בכלל. מה שכן היה עליו זה מצבות. המון מצבות. מאות, אלפי, ואפילו מאות אלפי מצבות. כל כך הרבה מצבות עד שההר היה לבן מרוב אבני קבר. להיות מוקף בכל כך הרבה מתים עשה את דגן עצבני. אבל לפחות הם מתים-מתים ולא מתים-חיים. כלומר, בינתיים. כי המדריך הסביר שכאשר יגיע המשיח מכאן תתחיל תחיית המתים.

ת ח י י ת ה מ ת י מ !

ראשונים יקומו לתחייה המתים שקבורים בהר הזיתים, ואחריהם יגיעו לכאן כל שאר היהודים המתים מכל העולם. "ואיך הם יגיעו לכאן?" שאל המדריך ומיד ענה, "מה הבעיה!" והסביר שהם יזחלו לכאן במחילות מתחת לאדמה, וכשיגיעו לכאן הם יקומו, ינערו את החול מהבגדים וילכו לירושלים, להתפלל במקדש

שייפול שלם ישר מהשמיים. לכן כשקוברים בהר הזיתים מקפידים שהרגלים של המתים יפנו לירושלים, כדי שכאשר המשיח יבוא, במהרה בימנו, והם יקומו מהקבר ויעמדו בכיוון הנכון.

דגן לא אהב את המקום הזה. הוא לא אהב אותו בכלל.

"מתי בדיוק המשיח הזה אמור להגיע?" הוא שאל בחשש.

"זה יכול לקרות בכל רגע" ענה המדריך וחייך מתחת לזקן, "תקשיב טוב-טוב, תחפש את קול השופר." דגן הקשיב טוב-טוב, ובאמת שמע קול של שופר רחוק. הוא הביט לכיוון וראה איש זקן על חמור לבן מתקרב אליהם, היה לו זקן ארוך והוא תקע בשופר בהתלהבות. שני חרדים חופרי קברים עזבו את אתי החפירה, קפצו החוצה מהבור וצעקו "המשיח הגיע! המשיח הגיע!"

דגן כמעט ראה גם את כל השאר: את אבני הקבר זזות ממקומן. את האצבעות המתפוררות צצות כמו תולעים מתוך האדמה הקשה. ואז ראשים לבנים,

גולגולות חסרות בשר עם חורים במקום עיניים. שלדים
מהלכים, מליוני שלדים, מליוני מליונים. יוצאים
מהקברים, מקיפים את הכיתה, דורסים אותם, דורכים
עליהם, וצועדים לירושלים.

אבל למזלו הזקן עם החמור היה רק איש בתחפושת.
זאת היתה בדיחה. הצגה שעשו לכיתה כחלק מההדרכה.
אפילו הזקן הלבן היה פאה. המשיח עצר מולם קפץ
מהחמור ותקע עוד בשופר, ואז ציטט כל מיני פסוקים
מהתנ"ך בקול של חזן.

דגן נשם אוויר, אבל לא נרגע. האוויר כמו נתקע
בגרון וסרב למלא אותו בכוח. הוא חיכה שהיום האומלל
הזה יגמר. שהיום הזה רק יגמר והכל יהיה בסדר. איזה
תמימות. הוא ידע שדווקא בסוף היום מחכה החלק הכי
מסוכן – הלילה.

*

החדר באכסניית "ציון יקירתי" היה צר וארוך, כמו תא של צוללת. היה בו מקום לשתי מיטות קומותיים שעמדו לאורך אחת אחרי השנייה, ולא להרבה יותר מזה. בקצה אחד שלו היה חלון ירושלמי, חלון קטן בצורה של קשת, ובקצה השני עמדה הדלת שהיתה פתח המילוט היחיד. דגן חילק את המיטות. הוא וארי לקחו את המיטה שקרובה לדלת, שיוכלו לברוח.

ארי ודגן צחצחו שיניים ולבשו את הפיג'מות החמות שאמא ארזה להם לקור של ירושלים. כל אחד נכנס למיטה שלו, וכולם שתקו. כל אחד מסיבה אחרת. דגן כי הוא כעס על ארי, ארי כי הוא כעס על דגן, הילד הזומבי כי הוא גם ככה לא דיבר עם אף אחד, וגיינג'י כי הוא שיחק ב "Dead Rising #7". החדר היה השקט, רק הצלילים של המשחק נשמעו: מנגינה אפלולית, גניחות זומבים, נשימות כבדות, וקולות של ירי ופיצוצים.

דגן החליט להישאר ער כל הלילה כדי לשמור. בארוחת הערב הוא גנב מחדר האוכל של האכסניה סכין עם שיניים, והחזיק אותה ביד מתחת לשמיכה. הוא לא אהב את האכסניה הזאת, וגם את ירושלים הוא לא

אהב. עיר אבן מלאה בקברים, עיר שהיא קבר אחד גדול. ההורים לקחו אותם לכל מיני ערים אחרות בעולם. כמעט כולן עדיפות. הותיקן יפה יותר, ניו יורק גבוהה יותר, ודיסנילנד כיפי יותר. כאן מריח כמו מוות. ובעיקר בתוך החדר הזה. לקח לו רגע להבין שהריח מגיע מהזומבי. לא סתם מכנים אותם "סירחונים". החדר הזה צר וקטן והחלון סגור, אז ריח המת-חי שלו מורגש הרבה יותר מאשר בכיתה. זה היה ריח מאוד לא נעים, כמו כשעכבר מתפגר דווקא מאחורי המקרר ואף אחד לא יודע עד שמתחילים להריח. דגן קס, הלך אל החלון ופתח אותו. בדרך חזרה, כשעבר ליד המיטת קומותיים השניה הוא ראה שהזומבי לא ישן, הוא פשוט שוכב בעיניים פקוחות ובוהה הצידה. הם לא ישנים, הוא נזכר, הם לא זקוקים לשינה. הם אף פעם לא לגמרי ערים, אז הם גם לא לגמרי ישנים. אלוהים אדירים. איך אפשר לנצח אויב שלא ישן? אויב שפשוט מחכה בשקט שאתה תירדם, ואז הוא יכול ברגע אחד לקבל כח של גיבור על, לקפוץ עליך, לנשוך אותך, או לשבור לך את המפרקת עם

הידיים. ונורא מכל זה, איך מנצחים אויב שאי אפשר
להרוג אותו כי הוא כבר מת!

דגן ישב במיטה והרגיש לבד. הכי לבד בעולם. כל מה
שיש לו זה סכין קטנטנה כדי להתגונן בה. סכין שבקושי
חתכה את הברש שהגישו בארוחת הערב. הוא הזיע
מרוב פחד, אבל נזכר שהוא חייב להיות חזק בשביל להגן
על ארי. רק חבל שהעיניים שלו כל כך כבדות. כל כך
כבדות. לא! הוא חייב להישאר ער. הוא חייב להישאר
ער. הוא סרט את היד שלו קצת עם הסכין כדי לעורר
את עצמו. זה עזר. הוא התעורר. הוא יצליח לשמור כל
הלילה. אין בעיה. זה קל. הוא כבר ישן מספיק בחיים.
כל לילה הוא ישן. לא יקרה כלום אם הוא ידלג לילה
אחד. רק חבל שעין ימין שלו שורפת כל כך. טוב, הוא
יעצום רק אותה. הנה, זה מרגיע אותה. אבל עכשיו עין
שמאל מתחילה לשרוף לו. טוב הוא יעצום גם אותה,
אבל רק לרגע. כן, רק לרגע, ויפקח. זה עזר. הוא ער, הכל
בסדר. הכל כמו קודם. הוא בירושלים, בחדר שנראה
כמו תא של צוללת ומחזיק ביד סכין. אבל מה זה בחלון?
מה יש שם? מים? גשם? דגן קם מהמיטה והלך לבדוק

את חלון הצוללת. דג שחה שם בחוץ, כריש גדול, הכריש הכי גדול. הכריש שחה אחורה בשביל תנופה וחזר במהירות, דופק את הראש שלו לתוך החלון. הקיר רועד והחלון נשבר ומים רבים התפרצו פנימה. דגן החזיק את הסכין ביד, אבל המים הפילו אותו לרצפה הכריש נפל עליו בכל כובד משקלו ושבר את הסכין.

דגן התעורר בבהלה.

הוא רטוב כולו, אבל מזיעה. תירגע, הכל בסדר. רק נרדמת בשמירה. לא, שום דבר לא בסדר. הוא קופץ החוצה מהמיטה ומביט למעלה, ארי ישן. ארי בסדר. זה העיקר. רגע, מה עם - - -? האור שנכנס מהחלון מאיר את מיטת הקומותיים השניה. היא ריקה. שתי הקומות ריקות. גם הזומבי וגם ג'ינג'י נעלמו.

"ארי תתעורר!" דגן נענע אותו, "תתעורר כבר!!!"

ארי פקח עיניים ולא הבין איפה הוא.

"הזומבי נעלם," אמר לו דגן והמשיך לנענע אותו,

"וגם ג'ינג'י. חייבים למצוא אותם. הזומבי כבר ניסה פעם

אחת לטרוף אותו!"

דגן והפחדים שלו, חשב ארי, דגן והשטויות שלו.
מתי הוא יפסיק? ארי כבר עמד להסתובב ולחזור לישון,
אבל אז הוא שמע את הצעקה. זה היה הקול של גינגי'.

"הצילו!" צעק הקול, "הצילו!"

בבת אחת ארי התעורר לגמרי. יכול להיות שהוא
טעה. יכול להיות שהוא טעה בקשר להכול. הוא קפץ
מהמיטה ער לגמרי.

"בוא," הוא אמר לדגן, "ותביא את הסכין הזאת..."

ארי הביט מסביב, וחיפש משהו נוסף שאפשר
להשתמש בו בתור נשק. החדר היה ריק, לא היה בו
כלום חוץ ממיטות הקומותיים וכמה תמונות על
הקירות. ארי ניגש אל הסולם שמחבר בין המיטה
התחתונה והעליונה ונתן לו ניער חד. הסולם התנתק. אז
הוא לקח אותו איתו. זה לא הרבה, אבל זה משהו. יהיה
קשה להכות עם זה, אבל אפשר להתגונן, לדחוף עם זה
מישהו אחורה.

ארי ודגן יצאו מהחדר אל הפרוזדור האפל של
האכסניה. משני הצדדים עמדו דלתות שהובילו לחדרים,
ובקצה המסדרון עמד הלובי ומשם הגיעו הקולות,

קולות של מאבק. ארי ודגן התקדמו מהר במסדרון עד שהגיעו אל הלובי. הם לא ראו שם אף אחד, עכשיו הם שמעו בברור שהקולות מגיעים מבעד לדלת שמובילה לחדר האוכל. ארי סרק הלובי לחפש נשק מוצלח יותר מהסולם. היו על הקירות כל מיני חפצים שנותנים אווירה של פעם, כולל שתי חרבות חלודות. דגן וארי הביטו בחרבות והביטו אחד השני והנהנו. ארי זרק את הסולם ודגן את הסכין הקטנה ושניהם לקחו חרבות. הם התקדמו לעבר חדר האוכל ונכנסו לתוכו שניהם בבת אחת בחרבות שלופות.

מה שהם ראו היה בכלל לא הגיוני.

הם ציפו למצוא שם בן אדם וזומבי נאבקים, וזה באמת מה שהם מצאו. גיינג' רץ בין השולחנות והזומבי אחריו, קופץ משולחן לשולחן ומנסה לתפוס אותו. אבל הדבר הבלתי צפוי היה שזה לא היה הילד הזומבי מהכיתה, זה היה זומבי אחר. שמנמן יותר, זומבי מבוגר. הזומבי שמע שהם נכנסו לחדר והסתובב. עכשיו הם ראו את הפנים שלו. בעצם זה בכלל לא היה זומבי, זאת היה זומבית. זומבי אשה. היא נראתה מוכרת,

אפילו עם עיניים אדומות ועור לבן עם נימים שחורים,
אפילו ככה, היא נראתה מוכרת.

"תגידי", אמר ארי, "זה לא נראה כמו ה?!...!"

"כן", ענה דגן, "זאת היועצת החינוכית!"

פתאום הכל הסתדר לדגן בראש: היועצת היא בעצם
זומבית סמויה! היא צובעת את השיער ואת העור,
ומתחזה לאדם רגיל. עכשיו הוא הבין שבעצם היא זאת
שלימדה אותם איך לקלל זומבים ואיך לשנוא אותם.
והיא זאת שכיוונה את השנאה נגד הילד הזומבי. כנראה
שזאת היתה המזימה שלה מהתחלה כדי שהיא בעצמה
תזלול תלמידים וכולם יאשימו אותו. ההבנה הזו היתה
מהממת, אבל היא לא עודדה אותו ברגע הזה, כי
היועצת עזבה את ג'ינג', שאגה שאגה אדירה, ושעתה
לכיוונם בריצה פראית. זה נכון שהיו להם חרבות
בידיים, אבל לא היה להם מושג מה עושים עם חרבות.
הם נערים, הם לא סמוראים. דגן רצה לברוח, אבל הוא
ראה שארי לא בורח, אז הוא נשאר במקום. ארי נופף
את החרב באוויר, אז גם הוא נופף את החרב. ארי צעק
בקול, אז גם דגן צעק. ככה, מנופפים בחרבות וצועקים

הם נראו קצת מפחידים, או אולי מוזרים. בכל מקרה, הזומבית עצרה לרגע את ההתקפה שלה ונהמה עליהם. ברגע הזה הם שמעו זעקת זומבי נוספת מגיעה מאחוריהם. הם הביטו אחורה וראו את הילד הזומבי מתקרב בריצה וגם הוא במצב התקפה, העיניים שלו היו אדומות מאוד והורידים שחורים ובולטים הרבה יותר מאי פעם. הם זזו הצידה, והילד הזומבי עבר ביניהם והתנפל על היועצת. הוא הפיל אותה ותפס את הראש שלה ודפק אותו שוב ושוב ברצפה, אבל היא היתה הרבה יותר גדולה ממנו, ובתנועת הדיפה אחת היא השתחררה מהאחיזה שלו והעיפה אותו באוויר לצד השני של החדר. היה לה כוח עצום. אולי בגלל שהיא אכלה מוחות. ג'ינגי הצטרף בינתיים לארי ודגן, ונעמד מאחוריהם.

"תמצא נשק!" ארי פקד עליו.

ג'ינגי הלך ללובי והוריד מהקיר מגל ישן, וחשב שחבל שאין לו את כל הנשק והתחמושת שהוא אסף במשחק. היועצת השתחררה וחזרה לתקוף את ארי ודגן, אבל הילד הזומבי קפץ לעמידה והתנפל עליה שוב פעם ושוב עצר אותה. ארי ודגן נסוגו ללובי, ורגע אחר כך גם

שני הזומבים הנאבקים התגלגלו לשם. הם ממש התגלגלו על הרצפה ונשכו אחד את השניה כמו כלבים במריבה.

שנייה אחר כך נשמעו היריות.

כולם קפאו במקום, כל העיניים פנו למקור הרעש. "יריתי באוויר" צעק המאבטח, "אבל ירייה הבאה

תהיה בראש אם לא תירגעו."

זה עבד. הגוף של הילד הזומבי נרגע, והעיניים חזרו ללובן. ההתקף שלו נגמר. אבל היועצת לא ויתרה. היא קפצה על המאבטח, ממש זינקה באוויר ועפה לכיוונו. הוא ירה שתי יריות שלא עצרו אותה. היא פגעה בו והפילה אותו, ואז שכבה עליו בלי לזוז. הוא קם בבהלה, והפך אותה. היא שכבה על הרצפה וגנחה גניחה חלושה מאוד. עכשיו ראו שאחת היריות שלו פגעה לה בראש.

*

כל הארץ רעשה ממה שקרה בירושלים בלילה ההוא, ועוד יותר היא התרגשו ממה שגילו אחר כך בבית של היועצת החינוכית: היו לה במקפיא שאריות של המוח של התלמיד שנעלם ממקיף ח', ושל עוד כמה תלמידים אחרים שנעלמו בנסיבות מסתוריות מבתי ספר קודמים שהיא עבדה בהם. כתבו על זה בכל העיתונים, והקימו ועדת חקירה ממלכתית לאיתור זומבים סמויים בתוך מערכת החינוך. הילד הזומבי הפך לגיבור לאומי. לא היה ילד בבית הספר שלא עשה איתו סלפי. אבל אחרי כמה שבועות הכל נרגע, וכולם שכחו. החיים בראשון מערב נמשכו כרגיל.

יש דברים שלא משתנים. בהפסקה שלושת החברים הלכו מסביב לבית הספר. ארי ודגן דיברו על כל מיני דברים, וגיינג' שיחק בטלפון. יצא משחק מחשב חדש "Dead Rising #8 - Sea of Deads" הפעם המשחק מתרחש באטלנטיק סיטי, ונוסף על המתים שממלאים את הטיילת והמלונות, יש זרם קבוע של מתים שעולים מתוך הים. אתה אפילו יכול להפוך לצוללן, ולהיכנס

למים ולהלחם בזומבים שמהלכים על קרקעית
האוקיינוס.

"זה פשוט משחק אדיר!" קרא ג'ינג' בהתפעלות.

"אני לא מאמין שאתה עדיין משחק בשטות הזאת"

אמר ארי, "לא למדת שום דבר ממה שקרה?"

"מה? הייתי אמור ללמוד משהו?" שאל ג'ינג' בחוסר

ריכוז.

"ברור." ענה ארי, "הלקח הוא שלא ויטאליס הם גם

כן בני אדם, ולא צריך לפחד מהם."

"מה פתאום!" קפץ דגן, "להפך, בדיוק להפך. אם לא

הייתי כזה חשדן אז היועצת היתה טורפת את כולנו. רק

בזכות החשדנות שלי ניצלנו!"

"אבל בכלל לא חשדת ביועצת!" החזיר לו ארי. "ומי

שחשדת בו הוא זה שהציל את החיים שלנו!"

"מה זה קשור," השיב דגן, "זומבי ניסה לטרוף

אותנו כן או לא?"

"זומבי הציל את החיים שלנו – כן או לא?" ענה לו

ארי.

שניהם הביטו אל ג'ינג' וחיכו לשמוע מה דעתו, זה
קצת הציק לו, הוא לא רצה להיות זה שמכריע.
"אתם יודעים מה?" אמר ג'ינג' "תדברו על זה
שניכם, וכשתחליטו תודיעו לי. סבבה?"
"סבבה." ענו שניהם ביחד.

דאין עם דמות:

מה דעתך על הסיפור?

דגן: "הוא בסדר כזה"

אתה נשמע לא בטוח

דגן: "טוב, פשוט, כי זה בכלל לא קרה כמו שזה כתוב."

מה היה אחרת במציאות?

דגן: "אני יוצא ממש פחדן בכל הסיפורים שלך."

אתה לא פוחד מזומבים?

דגן: "ברור שכן."

ומהזומבי שלומד בכיתה שלכם?

דגן: "אלוהים, אלוהים, היית צריך להיות שם!"

אז אולי פעם הבאה תכתוב על זה סיפור בעצמך.

דגן: "כתבתי שיר, רוצה לשמוע?"

בטח

דגן: "איך זומבי נולד?"

כמו תינוק, בהתחלה זה כואב

אחר כך לא מרגישים כלום.

איך זומבי נולד?

כמו הצחוק

אתה נדבק מחבר

אחר כך יוצא החוצה

וכולם זומבים, ופתאום בא לי מות.

אני צולע, לבד

איך עדר זומבים נולד?

אחד ועוד אחד ועוד אחד